

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 12 Ročník XV

17. června 2018

Ave!

Milí farníci,

nabízím v tomto čísle zkrácené pojednání papeže Františka o svatosti. Dotýká se zcela podstatných věcí, ať je nám to povzbuzením i poučením. Svatost není naivita, ale realita – setkáváme se se svatým Bohem v modlitbě, slyšíme Jeho Slovo a posvěcuje nás svátostmi. Bůh vám žehnej na cestě do Jeho Království +!

Otec Petr

O povolání ke svatosti v současném světě od sv. otce Františka

„Radujte se a jásejte“ (Mt 5,12) - říká Ježíš těm, kdo jsou pronásledováni nebo ponižováni kvůli Němu. Pán žádá všechno a nabízí pravý život, štěstí, pro které jsme byli stvořeni. Chce nás mít svatými a neočekává, že se spokojíme s průměrnou, ředěnou a nekonzistentní existencí. Již první stránky Bible různými způsoby podávají povolání ke svatosti. Abrahamovi Pán navrhoval: „Choď přede mnou a buď dokonalý“ (Gen 17,1). Netřeba zde očekávat traktát o svatosti se spoustou definic a distinkcí, které by mohly toto důležité téma obohatit, popřípadě analýzu jednotlivých prostředků posvěcování. Mým skromným cílem je nechat ještě jednou rozeznít povolání ke svatosti ve snaze vtělit jej do aktuálního kontextu, s jeho riziky, výzvami a příležitostmi. Pán totiž každého z nás vyvolil, „abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce“ (Ef 1,4).

POVOLÁNÍ KE SVATOSTI

Svatí nás pobízejí a provázejí

V listě Židům je zmíněno několik svědků, kteří nás pobízejí „vytrvale běžet o závod, který je nám určen“ (Žid 12,1). Mluví se tam o Abrahamovi, Sáře, Gedeonovi a dalších (srov. Žid 11), a především jsme vybízeni uvědomit si, že existuje „nesmírné množství těch, kteří se na nás dívají“ (Žid 12,1), podněcují nás, abychom nestáli u cesty, a stimulují nás, abychom pokračovali v cestě k cíli. Mezi nimi může být naše matka, babička či jiní blízcí lidé (srov. 2 Tim 1,5). Možná, že jejich život nebyl vždycky dokonalý, avšak i uprostřed nedokonalostí a pádů pokračovali v cestě a našli zalíbení u Pána.

Svatí, kteří již dosáhli Boží přítomnosti, jsou s námi spojeni pouty lásky a společenství. Dosvědčuje to kniha Zjevení, když mluví o mučednících, kteří se za nás přimlouvají: „Uviděl jsem pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro Boží slovo a pro svědectví, které vydali. A volali ze všech sil: »Pane svatý a věrný, kdy konečně vykonáš soud?«“ (Zj 6,9-10). Můžeme říci, že „jsme obklopeni a vedeni Božími přáteli. Nemusím nést sám to, co bych ve skutečnosti sám nikdy nemohl unést. Zástup svatých mě chrání, podporuje mě a nese“ (Benedikt XVI.).

Svatost je nejkrásnější tvář církve.

Pán povolává

To vše je důležité. Nicméně, touto exhortací bych především rád připomněl povolání ke svatosti dané Pánem každému z nás, také tobě: „Buďte svatí, neboť já jsem svatý“ (Lv 11,44; 1 Petr 1,16). Druhý vatikánský koncil na to položil mocný důraz: „Všechny věřící křesťany, vybavené v každém povolání a stavu tolika a tak velikými prostředky spásy, volá Pán – každého jeho vlastní cestou – k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec“ (Lumen gentium, 11).

„Každého jeho vlastní cestou“, říká koncil. Není tedy třeba klesat na mysli při pohledu na vzory svatosti, které se jeví nedostižné. Existují svědectví, která jsou užitečná, povzbuzují nás a motivují, ale nikoli proto, abychom je kopirovali, což by nás dokonce mohlo vzdalovat od té jediné a specifické cesty, kterou Pán vyhradil nám. Záleží na tom, aby každý věřící rozpoznal svoji vlastní cestu a dal vzejít tomu nejlepšímu ze sebe, co do něho zcela osobně vložil Bůh (srov. 1 Kor 12,7), a nevyčerpával se ve snaze napodobovat něco, co není zamýšleno pro něho. To by mělo nadchnout a povzbudit každého, aby ze sebe vydal všechno ve snaze dorůst do onoho jedinečného a neopakovatelného projektu, který pro něho či pro ni Bůh od věčnosti vysnil: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě“ (Jer 1,5).

Svatost, k níž tě volá Pán, roste malými skutky.

Tvoje poslání v Kristu

Křesťan nemůže přemýšlet o svém poslání, aniž by jej pojal jako cestu ke svatosti, „neboť to je vůle Boží: vaše posvěcení!“ (1 Sol 4,3). Každý světec je posláním, Otcovým projektem odlesku a vtělení určitého aspektu evangelia v určitém dějinném okamžiku. Ať se ti shůry dostane možnosti rozpoznat, jaké Ježíšovo slovo či poselství chce Bůh sdělit světu tvým životem. Nechej se proměnit, obnovit Duchem, aby to bylo možné, a tvoje cenné poslání nezaniklo. Pán ho dovrší i uprostřed tvých omylů a negací, jen když neopustíš cestu lásky a zůstaneš otevřený Jeho nadpřirozenému působení, které očisťuje a osvěcuje.

Živější, lidštější

Neměj strach ze svatosti. Neodejme ti síly, život a radost. Zcela naopak, protože se staneš tím, kým tě zamýšlel Otec, když tě stvořil, a budeš věrný svému vlastnímu bytí. Závislost na Něm nás osvobozuje od otroctví a přivádí k uznání naší důstojnosti. Každý křesťan se v míře svého posvěcení stává pro svět užitečným. Neměj strach mířit co nejvíce nahoru, dát se milovat a osvobodit Bohem. Neměj strach dát se vést Duchem svatým. Svatost tě nečiní méně lidským, protože je setkáním tvé slabosti se silou milosti. Jak říkal Leon Bloy, v životě vlastně „existuje pouze jediný smutek, totiž nebýt svatým“ (Chudá žena, II, 27, Paříž 1897).

DVA SUBTILNÍ NEPŘÁTELE SVATOSTI

V tomto rámci bych rád upozornil na dvě falzifikace svatosti, které by nás mohly odvést z cesty: gnosticismus a pelagianismus. Tyto dvě hereze vznikly v prvních křesťanských stoletích, ale nadále jsou alarmujícím způsobem aktuální. Srdce mnohých křesťanů se i dnes, možná nevědomky, dává svádět těmito šalebnými podvrhy. Jsou výrazem antropocentrického imanentismu oděného do katolické pravdy.

Nynější gnosticismus

Gnosticismus předpokládá „víru uzavřenou v subjektivismu, kdy člověka zajímá pouze určitá zkušenost nebo nějaká řada úsudků či poznatků, které považuje za zdroj světla a útěchy, avšak přitom zůstává uzavřen v imanenci svého rozumu či svých pocitů“.

Mysl bez Boha a bez těla

Díky Bohu se během dějin církve stalo zřejmým, že mírou dokonalosti lidí je stupeň jejich činné lásky, nikoli kvantita dat a poznatků, které mohou nahradit. „Gnosticci“ se v tomto bodě pletou a posuzují druhé ověřováním jejich schopnosti hlubokého porozumění určitým naukám. Koncipují mysl bez vtělení, neschopnou dotknout se trpícího Kristova těla v druhých a zasádkovanou v encyklopedii abstrakcí. V posledku odtělesňují mystérium a – jak se vyjádřil jeden myslitel – upřednostňují „Boha bez Krista, Krista bez církve a církev bez lidu“.

Dejme však pozor. Nemám na mysli racionalistické nepřátele křesťanské víry. Může k tomu docházet v církvi, jak mezi laiky ve farnostech, tak mezi těmi, kdo vyučují filosofii či teologii ve formačních centrech. Pro gnostiky je totiž typická víra, že svými výklady mohou veškerou víru a celé evangelium učinit dokonale pochopitelnými. Absolutizují vlastní teorie a zavazují druhé, aby se podrobovali jejich úsudkům. Jedna věc je zdravě a skromně užívat rozum k reflexi nad teologickým a morálním učením evangelia; druhá věc je redukovat Ježíšovo učení na chladnou a tvrdou logiku, která chce všechno ovládnout.

Věrouka bez tajemství

Gnosticismus je jednou z nejhroších ideologií, poněvadž zatímco nepodložené vyvyšuje poznání či určitou zkušenost, pokládá vlastní vidění reality za dokonalost. Takto - možná nevědomky - vyživuje tato ideologie samu sebe a stále více slepne. Obzvláště šalebnou se stává, když se halí do nevtělené spirituality. Gnosticismus „si chce ze své povahy ochočit tajemství“ (List velkému kancléři Papežské katolické univerzity v Argentině, 3. 3. 2015), a to jak mysterium Boha a Jeho milosti, tak mysterium života druhých.

Meze rozumu

Dosahujeme jen velice skrovného chápání pravdy, kterou přijímáme od Pána. A s ještě většími těžkostmi ji dovedeme vyjadřovat. To, co si myslíme, mělo být vždycky motivací k lepší odpovědi na Boží lásku, protože „se učíme, abychom žili: teologie a svatost je nerozlučný dvojčlen“ (List velkému kancléři Papežské katolické univerzity v Argentině k 100. výročí založení teologické fakulty, 3. 3. 2015). Když svatý František z Assisi viděl, že někteří z jeho učedníků učili nauce víry, chtěl předejít pokušení gnosticismu. Napsal proto sv. Antonínu z Padovy: „Souhlasím, abys přednášel bratřím posvátnou teologii, jen když při této činnosti

nepotlačíš ducha svaté modlitby a zbožnosti“ (List bratru Antonínovi, 2). Byl si vědom pokušení transformovat křesťanskou zkušenost na soubor myšlenkových výplodů, které v konečném důsledku odvádějí od svěžesti evangelia). Také Katechismus nám připomíná, že dar milosti „přesahuje schopnost rozumu a síly lidské vůle“ (KKC, 1998) a „člověk si vzhledem k Bohu v přísně právním smyslu nezaslouží nic. Mezi ním a člověkem je nezměrná nerovnost“ (KKC, 2007).

Nynější pelagianismus

Gnosticismus podnítl zrod další antické hereze, která se dnes také vyskytuje. Postupem doby začínají mnozí poznávat, že tím, co nás činí lepšími či svatými, není poznání, nýbrž život, který vedeme. Problémem je, že to nenápadně zdegenerovalo, takže tentýž omyl, kterého se dopustili gnostici, byl pouze transformován, ale nikoli překonán. Moc, kterou gnostici připisovali inteligenci, začali někteří připisovat lidské vůli, osobnímu úsilí. Tak vznikli pelagiáni a semipelagiáni. Postavení tajemství a milosti tak po inteligenci okupovala vůle. Zapomnělo se, že „to nezávisí na tom, že někdo chce [...], závisí to na Božím smilování“ (Řím 9,16) a Bůh nás miloval jako první (srov. 1 Jan 4,10).

Noví pelagiáni

Aniž si to uvědomujeme, tak v domnění, že všechno závisí na lidském úsilí regulovaném církevními normami a strukturami, komplikujeme evangelium a stáváme se otroky schématu, jež neponechává mnoho skulin pro působení milosti.

Abychom se tomu vyhnuli, je dobré připomenout, že existuje hierarchie ctností, která nás vybízí hledat to podstatné. Primát patří teologálním ctnostem, jejichž předmětem a motivem je Bůh. A středem je láska. Svátý Pavel říká, že to, co se opravdu počítá, je „víra, která se projevuje láskou“ (Gal 5,6). Jsme povoláni pozorně pečovat o lásku, „neboť kdo druhého miluje, splnil Zákon. [...] Naplněním Zákona je tedy láska“ (Řím 13,8.10). „Celý Zákon je totiž ve své plnosti obsažen v jediné větě: Miluj svého bližního jako sebe“ (Gal 5,14).

Pán ať osvobodí církvev od nových forem gnosticizmu a pelagianizmu, které ji komplikují a brzdí na její cestě ke svatosti! Tyto deviace se vyjadřují různými formami, podle vlastního temperamentu a vlastních charakteristik. Proto každého vybízím, aby se tázal a rozlišoval před Bohem, jak se v jeho životě mohou projevovat.

Zprávy a oznámení

Slavnost sv. Petra a Pavla:

29. 6. pátek 18,00 hod.: mše sv. s dětmi ve farním kostele jako poděkování za školní rok a za prázdniny, poté táborák na farní zahradě.

Poutní bohoslužby:

1. 7. v 11,15 hod. v Bělčicích a 8. 7. v 10,10 hod. ve Hvožd'anech.

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 18. června do 1. července 2018

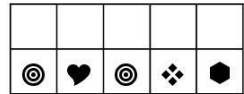
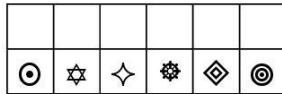
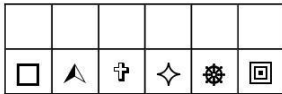
Den		Starý Rožmitál				
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého	Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
Pondělí	18. 6.		mše svatá není			
Úterý	19. 6.		mše svatá není			
Středa	20. 6.					14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i> 18,00 farní společ. <i>Panský d.</i>
Čtvrtek	21. 6.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>		18,00 P. Kozubík	
Pátek	22. 6.		17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	23. 6.					
Neděle	24. 6.	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele 8,30 Za rod Trčků, Boží pomoc a ochranu		10,10 bohosl. slova	11,15 mše sv.	
Pondělí	25. 6.		mše svatá není			
Úterý	26. 6.		mše svatá není			
Středa	27. 6.					18,00 mše sv. <i>Voltuš</i>
Čtvrtek	28. 6.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>		18,00 P. Kozubík	
Pátek	29. 6.	Slavnost sv. Petra a Pavla 18,00 Na poděkování za uplynulý školní rok				Po mši sv. táborák na farní zahradě.
Sobota	30. 6.					19,00 Spol. mladých <i>fara</i>
Neděle	1. 7.	8,30 Za Josefa a Františku Drechslerovy a jejich rodiče		10,10 bohosl. slova	11,15 Poutní mše sv.	

SKÁLA CÍRKVE

Pán Ježíš měl kolem sebe dvanáct apoštolů. Jednoho z nich si vybral, aby se stal pastýřem celé církve. Měl se stát skálou, na které bude pevně stát společenství křesťanů – církev. Byl to Petr. (srov. Mt 16,18-19)

Kdo je nástupcem svatého Petra?

A jak se v současnosti jmenuje?

